

Arrest

**nr. 121 771 van 28 maart 2014
in de zaak X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 maart 2013 legt de verzoekende partij een verklaring af van wettelijke samenwoning met haar partner.

Op 8 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 25 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08/05/2013 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voorzoverde betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

'Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.'

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf in België verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, en het vertrouwensbeginsel. Zij werpt tenslotte eveneens de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan de verwerende partij de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, en die keuze moet worden gemotiveerd. Dit blijkt eveneens uit artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de verwerende partij heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt de verzoekende partij niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen de verwerende partij heeft beslist haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Dit maakt een schending uit van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt verder dat de Raad van State heeft geoordeeld dat een beslissing zoals in casu één enkele beslissing betreft (bijlage 20) met één motivering. Hieruit volgt dat de verzoekende partij heeft aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in haar geheel te worden vernietigd.

Verder geeft de verzoekende partij een louter theoretische uiteenzetting met betrekking tot de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. De verzoekende partij voegt hieraan toe dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat door te stellen dat de documenten die door de verzoekende partij neergelegd zijn niet zouden beantwoorden aan de vereisten om de duurzame relatie aan te tonen. De documenten die voorgelegd werden zijn niet grondig onderzocht. De partner van de verzoekende partij is inmiddels in verwachting. De vermoedelijke bevallingsdatum is voorzien voor september 2013.

De verzoekende partij betoogt tenslotte opnieuw dat de bestreden beslissing op niet-afdoende wijze werd gemotiveerd.

De verzoekende partij verwijst verder naar artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat in casu niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, tweede lid EVRM. De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. De bedoeling van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken bestaat erin de verzoekende partij de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om de verzoekende partij om het even welk verblijfsrecht te weigeren vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8, tweede lid EVRM. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien zij de verzoekende partij ertoe zou verplichten om gescheiden te leven van haar vriendin en aanstaande echtgenote en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven. Voor zover zou worden geoordeeld dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, quod non, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar vriendin. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Immers blijkt dat, wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, het bestuur verwijst naar artikel 52, §4, 5° lid van het Vreemdelingenbesluit alsook naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en motiveert dat de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk zodat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te krijgen. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verwezen naar artikel 7,1, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat het regelmatig verblijf van de verzoekende partij in België verstreken is.

Verzoekende partij kan dan ook geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou gemotiveerd zijn. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het enige motief van de eerste bestreden beslissing niet op concrete wijze betwist, namelijk: *“Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”* Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat dit motief correct is.

2.5. De verzoekende partij betoogt evenwel dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat door te stellen dat de documenten die door de verzoekende partij neergelegd zijn niet zouden beantwoorden aan de vereisten om de duurzame relatie aan te tonen. De documenten die voorgelegd werden zijn niet grondig onderzocht. De partner van de verzoekende partij is inmiddels in verwachting. De vermoedelijke bevallingsdatum is voorzien voor september 2013. Dit argument van de verzoekende partij doet echter niets af aan voornoemd motief van de bestreden beslissing. De verwerende partij besliste immers niet dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een duurzame relatie zou hebben, maar wel dat de Belgische onderdaan in functie van wie zij haar aanvraag indiende, niet over *‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt’*. Dit argument van de verzoekende partij mist derhalve feitelijke grondslag.

2.6. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoekende partij haar aanvraag indiende, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(..).”

2.7. Uit bovenstaande bepaling blijkt dat de voorwaarden vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk zijn. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij, gelet op de gegevens die verzoekende partij had voorgelegd en waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering geniet zonder dat blijkt dat deze actief op zoek is naar werk, op kennelijk onredelijke wijze beslist heeft de verzoekende partij het verblijfsrecht te weigeren. De overige documenten die de verzoekende partij had voorgelegd kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststelling en de gemachtigde diende deze dan ook niet verder te onderzoeken. De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Zoals blijkt uit de bespreking hoger wordt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.10. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van dit beginsel aan.

2.11. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.12. De verzoekende partij werpt ten slotte de schending op van artikel 8 van het EVRM.

2.13. De Raad stelt vooreerst vast dat de partner van de verzoekende partij geen partij is in het geding, en de verzoekende partij dus ook niet de schending van enige bepaling of enig beginsel dienstig kan aanvoeren ten aanzien van haar partner. Voor zover is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij het bestuur liet weten dat haar partner zwanger zou zijn. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. De verwerende partij kan bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de gegevens waarvan zij op dat moment op de hoogte kon zijn of had moeten zijn. De verzoekende partij brengt van deze beweerde zwangerschap bij haar verzoekschrift evenmin enig bewijs bij.

Verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar partner. In zoverre zij zich tevens zou beroepen op een privéleven dat los staat van dit ingeroepen gezinsleven kan de Raad enkel vaststellen dat zij in gebreke blijft te duiden welk concreet privéleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM zij zou hebben opgebouwd in België.

Aangezien de verzoekende partij voorts nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in haar gezinsleven. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, moest de verwerende partij dus niet overgaan tot een beoordeling van de zaak in het kader van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij argumenteert dat de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat zij gescheiden zou leven van haar vriendin en aanstaande echtgenote en dat dit onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven, maar toont hiermee niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de persoon met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient. Verzoekende partij maakt daarnaast op geen enkele wijze haar vage beschuldiging aan het adres van het bestuur concreet dat de bedoeling van het bestuur erin zou bestaan om haar de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De Raad merkt op dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel wordt aangegeven dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verzoekende partij weerlegt deze vaststelling niet. De Raad benadrukt ook dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoekende partij betreft de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State verder op geen enkele wijze op haar concrete zaak, zodat niet blijkt dat zij zich hier dienstig op kan beroepen. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van haar partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd. 1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER